

MURVA

Elindultam a jobbra nyíló utcán. Az egy árnyalattal világosabbnak látszott a házacskákból itt-ott kiszüremelő fény miatt. De ahogy kezdtem távolodni a póznától, a kis, világító pontok nemhogy erősödtek volna, kezdtek elenyészni. Minden apró fénypont színe mélyült, egyre vörösebb lett, miközben aggasztóbbá vált a körülöttük tátongó sötét, mintha fokozatosan testet öltene. Ide-oda kapkodtam a fejemet a megrezzenni, felém mozdulni látszó árnyak miatt. Időnként megálltam, hogy biztosan láthassam, mi mozdul az egyik ház tövében vagy a mellettem futó kerítés rácsai mögött. De akkor már csak a hátulról érkező fény pislákol a magasra nyújtózó pózna tetején. Az kényszerítette mozgásra az árnyakat. Fogalmam nem volt, merre megyek. És hogy mi alapján találok meg azt a házat, ahol az a fickó lakik. Egyáltalán mit mondok majd neki vagy az öregasszonynak, ha mégis sikerül rábukkannom. Úgy tűnt, mintha már nem azon a településen járnék, ahol nemrég buszra szálltam. A házak alacsonyok voltak, emelet nélkül. Az ajtók és az ablakok szűk keretben, mintha jóval kisebb emberek élnének a Murván, mint a város belső részein.

Az utca élesen balra kanyarodott. Elhaladtam vagy nyolc-tíz ház mellett. Az újra és újra fölhangzó kutyaugatástól kiveret rajtam a veríték, de a hangok szerencsére halkultak. Úgy hallottam, egyre távolabbról jönnek. A házak ablakain nem lehetett belátni. Függyöny lógott mindenhol, s bár nagyon alacsony volt a kerítés is a legtöbb helyen, annyira azért nem, hogy könnyedén belépjek valamelyik kihalt kis kertbe, ha mégis föltűnne egy kóbor vagy csak szabadon engedett kutya.

Éreztem, hogy egy félkört ír le, majd visszafordul a döngölt földút. Váratlanul megpillantottam a póznát, és a sűrűsödő ködön át a tompán szét-szóródó, tejfölszerű fényt. Visszaértem ugyanoda. A házak között haladva nem figyeltem arra, van-e elágazó utca vagy sikátor, úgyhogy mentem még egy kört, de akkor már az épületeknek is csak a sziluettjét láttam. A tömöttdő köd elkezdte fölزابálni a fényt.

Mikor aztán visszaértem másodjára is, már biztos voltam abban, hogy a belváros irányába onnan nem tudok továbbmenni – mindkét oldalon ösz-

szeértek a házak vagy a kerítéssel elzárt kertek –, csakis akkor, ha visszamegyek a lejtős részhez, és keresek egy másik utcát, ami továbbhalad egyenesen, nem pedig önmagába fut. Elhagytam a póznát, de egy-két méter megtétele után már élesen emelkedett az oldal, jóval előbb, mint ahogyan arra emlékeztem; olyan meredeken futott fölfelé, hogy pár méter megtétele után kezdtem visszacsúszni a göröngyös talajon. Akárhogy próbálkoztam, képtelenség volt elszakadni a lenti tértől. Ráadásul mindkét oldalon két-három méter magas csipkebogyó- és babérmeggybokrok húzódtak, sokkal sűrűbben, mint följebb, így még a házakat sem tudtam megkerülni, egyik irányban sem. Az oldal olyan szögben állt, mintha nem azon ereszkedtem volna le néhány perccel korábban. Minden vissza akart taszítani a fény felé.

Visszamentem a póznához. Letettem a táskámat, mert alig bírtam már a vállamon tartani. Megint ránéztem a telefonra, de – ahogyan azt sejtettem is – térerő nem volt, hiába léptem arrébb, vagy tartottam magasra a készüléket, csak az az idegesítő nagy E betű mutatta, hogy semmi jel. Az akkumulátor harmincnégy százalékon állt. Éreztem, hogy folyamatosan hűl a levegő. Tisztán látható volt minden egyes lehelet.

Nem telt el még egy perc sem, mikor az egyik ház felől zajt hallottam, aztán egy alacsony, idős nő jelent meg a vaskos fémkapuban. A bal karjára kis méretű szőnyeg volt terítve. A jobb kezében fonott porolót tartott. Miután becsukta a kaput, úgy láttam, leszegett fejjel elindul felém. Elsőre azt hittem, csak azért jött ki, hogy megnézzze, ki ólálkodik a ház körül, de aztán, ahogy körbenéztem, kiszúrtam hátrébb egy magas fémállványt, amilyenhez hasonlókat a régi társasházak udvarában itt-ott még látni lehet. Addig a pillanatig föl sem tűnt. Hunyorogva figyeltem a nő mozgását. Látszott, hogy nem felém, inkább annak a fémállványnak az irányába tart.

Megragadtam a táskát, és gyorsan arrébb mentem, hogy eltakarjon a nő szeme elől a közelemben húzódo kerítés tövében sűrűsödő sötét. Lassan haladt. Láthatóan nem vette észre a mozgást. Talán eszébe sem jutott, hogy más is lehet rajta kívül a hidegben odakint. Áthaladt a sárgás fénysávon. Tömör, kerek kis árnyék vonszolódott a galambszerű alakja mögött. A járása is hasonlított a madarakéra, enyhén előredőlve ment, és folyamatosan billegette a fejét. Hiába, hogy ismerős volt, nem láttam tisztán az arcát, és tudtam, túlságosan gyakran érzek ilyesmit. Hogy valaki olyan ismerős, akiről aztán kiderül, soha életemben nem láttam.

Odaért az állványhoz, az alsó keresztrúdra terítette a szőnyeget, aztán hevesen ütlegetni kezdte. Jól hallatszott az ütemes, két-három másodpercenként ismétlődő tompa puffanás, s miközben hallgattam a csapódások

hangját, az járt a fejemben, hogy ugyan nem lenne sok erőm hozzá, de jól esne maga a mozgás. Teljes erőmből ráverni arra a szőnyegre. Levezetni néhány ütéssel a feszültséget végre.

Váratlanul egy fehér, éles fénysáv tűnt föl a két részre szakadó utca bal oldala felől, s idővel egy autó hajtott be a szűk kis térre, majd beállt a lámpa fényköre alá. A köd miatt alig láttam a fehér színű kocsiból valamit. A nő akkor sem hagyta abba a porolást, mikor az a két alak már kiszállt. Hangos ajtócsapódás. A háttérben egy-két kutya eszeveszetten vonyított.

Az alakok közelebb mentek a nőhöz. Az arcukat eleinte nem láttam, mert szinte háttal álltak, és a köztünk húzódó, tejszerű köd sem segített. A nő megfordult, letette a porolót. Láttam, ahogy mozog a szája. Gyanús volt, hogy vitatkoznak, de nem beszéltek elég hangosan ahhoz, hogy érthessem is a szavakat. Aztán az egyik alak váratlanul megragadta az asszonyt a karjánál, és elkezdte a ház felé taszigálni. A másik közben visszament az autóhoz. Akkor láttam meg, mikor végre szembekerült velem, hogy a rendőrnő az, akivel az őrsön üvöltöztem. Sapkája volt, azért sem ismertem rá előbb.

Csak akkor mertem kijjebb lépni, mikor mindannyian bent voltak már a házban. Egyedül az látszott biztosnak, hogy az öreg nőt nem kell keresgél-nem tovább. A rendőrségen történetek után kizártnak tartottam, hogy a két zsarú ne az általam elmondottak miatt érkezett volna a Murvára. De azt nem tudhattam, a Jenő odabent van-e, miközben folyamatosan azon agyaltam: ha a férfit beviszik a rendőrségre, és bent tartják, nem marad senki, akiben csak egy leheletnyit bízhatnék ezen az átkozott településen. Egyedül pedig egyre inkább nyomasztott az érzés, hogy nem lenne bátorságom a hallottak után egy egész éjszakát eltölteni a Puskin utcai házban. Ez akkor fogalmazódott meg bennem először, akárcsak az, hogy teljesen felelőtlenül hagytam lejátszódni magamban előre szinte az egészet. És nem úgy, hogy tudatosan végiggondoltam volna, hogy mi történhet – mi mi után következik majd –, nem. Inkább csak a naiv jóhiszeműségem szintjén. Rájöttem, hogy igazából már a kórháztól kezdve csak sodródok, s mivel szinte minden véletlenszerű volt, valójában nem számoltam azzal, hogy bármi igazán balul sülnhet el. Különben, eszméltem rá a mellett a magas, rozsdás kerítés mellett állva, eszemben nem lett volna hazudni a rendőröknek, leszállni a buszról, lemászni erre az átkozott helyre, és itt várni egyedül, a sötétben, valami olyasminek a bekövetkeztére, amivel kapcsolatban jó, ha egyetlen biztos dolgot ismerek. Hirtelen elfogott az a rettenetes érzés, amikor minden megkérdőjeleződik. Amikor azt sem hiszed el, hogy éppen ott vagy, ahol vagy.

Váratlanul megrezzen a kabátom zsebében a mobil. Nem hittem volna, hogy van térerő, de azon a ponton, ahol akkor álltam, volt. Mikor a kezembe vettem a rezgő készüléket, éreztem, hogy olyan gyenge vagyok, mintha éjfél volna már, pedig csak pár perccel múlt háromnegyed nyolc. Láttam, hogy apám hív. A képernyőn megjelenő betűket bámulva az volt az első gondolatom, hogy ez most rettenetesen nehéz lesz, mégis azonnal fölvettem. Egyrészt nem akartam, hogy tovább rezegjen a készülék, másrészt néhány csöngés után mindig lerakja, és féltő volt, hogy hiába próbálnám visszahívni később. Akár csodának is tűnhetett volna, hogy keres, de az oka sokkal inkább pokoli volt, főleg, hogy csak én tudtam kettőnk közül, valójában mi az.

– Halló – szóltam bele úgy, mintha nem tudnám, ki hív. Kíváncsi voltam, ivott-e. Ideges lesz-e a semleges hangnemtől, vagy sem.

– Te vagy?

– Attól függ, kire gondolsz.

– Rád, Emília, tudom, hogy kit hívok.

Ki nem állhatom, ha így szólít, és akkor nem bírtam nem szóvá tenni ezt.

– Ne hívj így! Tudod, hogy nem használom ezt a nevet.

– Miért?

– Mert nem szeretem.

– De hát ez a neved.

– Ez a második keresztnvem. Csak te nevezel így.

– Mert olyan szép név. Dédanyád után kaptad.

– Akit még csak nem is ismertem.

– Nem értem, mi bajod vele... Kerestél.

– Igen, többször is. Miért nem vetted föl?

– Nem tudtam fölvenni. Tudod, milyen elfoglalt vagyok. Mi a gond?

Míntha egyfolytában csak baj történhetne. Mindig azzal kezdi, mi a gond. Árulkodó egy reflex. De kivételesen tényleg nagy volt a baj. Mindig is félttem rossz hírt közölni vele. A hangja olyankor elváltozik, és bármi baj történt is, azt érezteti velem, hogy én vagyok a hibás. Három-négy mondatból már kiérezhető, ha ivott, még akkor is, ha nem túl sokat, és csak sört, semmi töményet. A kérdéséből és a hanghordozásából arra következtettem, hogy nem beszélt sem a bátyámmal, sem a kórházzal, vagyis még nem tud a mama haláláról. Érdekelt volna, mitől olyan elfoglalt, de nem voltam képes azonnal válaszolni. Nehéz lett a légzésem. Könnyezett a szemem, amin a felvett, távolságtartó hangnem sem segített. Csak a kihalt utca tátongott előttem meg a ködön átszűrődő fény. Az egész képet összekuszálta a saját, párologó lélegzetem.

Hallottam, ahogy levegőt vesz a túloldalon. Idővel azt kérdezte:

- Itt vagy még?
- Meghalt a nagy – mondtam lehunyt szemmel.
- Mi van?
- Meghalt az édesanyád.
- Kislányom, ne szórakozz!

A korábbi megszólításnál csak az idegesítőbb, amikor fojtott üvöltéssel *kislányom*nak nevez.

- Nem szórakozom, apa. Szerinted szórakoznék ilyesmivel?
- Nem tudom. Honnan veszed ezt?
- Az orvosától tudom.
- Mikor beszéltél vele?
- Néhány órája.
- Hogyhogy téged hívott és nem engem?
- Hívott téged is, csak nem vetted föl.
- Engem biztosan nem hívott!
- De, apa, biztosan hívott. Csak a te számodat tudták a kórházban, egye-

dül a tiédet.

Eszembe jutott, hogy talán csak hárit. Hogy pontosan tudta ő, miért hívja, és ki, csak nem volt bátorsága, lélekereje fölvenni, és ezért tagad. Ez a gondolat csak még szomorúbbá tett, miközben, ha tényleg emiatt reagált így, tökéletesen érthető volt.

- Akkor téged hogy értek el?
- Úgy, hogy leutaztam.
- Minek?
- Ugye ezt most nem komolyan kérdezed?
- Úgy értem, miért pont most.
- Miért, mikor kellett volna lejönnöm?
- Ne legyél már olyan ingerült! Már kérdezni sem lehet semmit anélkül,

hogyan belém kötnél?

Még hogy én kötök beléd, jutott eszembe.

Vettem egy nagy levegőt. Hallgattam. Lejjebb engedtem a kezemet, és úgy rászorítottam a készülékre, hogy azt hittem, összeroppan.

- Voltál a kórházban?
- Tessék?
- Jártál ma a kórházban?
- Igen, jártam bent ma.
- Mikor?

- Délután.
- Hány órakor?
- Tényleg azt hiszed, hogy hazudok?
- Nem válaszolt.
- Miért kérdezed ezeket? – folytattam, de azonnal megbántam a kérdést.
- Nem tudom, csak úgy. Mert tudni akarom. Szóval?
- Három óra felé.
- Azt hittem, külföldön vagy.
- Tegnap hazajöttem.
- És anyám hogy van?

Hihetetlen volt, hogy ezt kérdezi. Úgy éreztem, kivételesen nem részeg, még ha valamennyit amúgy ivott is. És ugyan hetek óta nem beszéltünk, tudtam: ennyi idő alatt nem veszíthette el a józan eszét. Szóval egyértelmű volt, hogy vagy oda sem figyel arra, amit mondok, vagy tényleg nem hisz nekem, egyáltalán. Eszembe jutott a két zsaru. És hogy már a rendőrségen attól rettegetem, bizonygatnom kell, hogy a mama már nem él, de az ehhez képest gyerekjáték volt.

- Értsd meg, a nagyi... az édesanyád... meghalt.
- Hosszú ideig csak a gyorsuló lélegzésének zúgása szűrődött át.
- Mikor?
- Tegnap délután.

Éreztem, hogy jár az agya, de abban már nem voltam biztos, hogy tudni akarom-e, min. Folyt a könnyem. Legszívesebben kinyomtam volna a hívást, annyira kétségbeestem. Azt hiszem, nem miatta, igazából a mama miatt nem tettem meg.

Vártam, hátha mond valami olyasmit is, amiből kiderül, megrázta a hír. Vagy ami arra utal, érdeklí, hol vagyok most, mi van velem, de csak annyit tett hozzá zavartan, hogy érti, köszöni, hamarosan föl fogja hívni a kórházat. Meg sem várta, hogy visszakérdezzek, csak otthagya azt az üres, jól megszokott csöndet maga után.

Azt hiszem, földhöz vágtam volna a telefont, ha nem indul be a mozgás a túlódon. Csak a két rendőr jött ki. Az öregasszonyt akkor nem láttam. Annyira elöntött a düh, hogy teljesen kiszorította a félelmet a mellkasomból. Léptem egyet előre, de közben kezdtem fölfogni, hogy ha észrevesznek, akkor biztosan vége, nem lesz lehetőségem odamenni a házhoz. És az is eszembe jutott, hogy ha itt találják rám, akkor már nem csak az állomásig visznek el. Az apámmal való kiborító beszélgetés miatt csábított az érzés, hogy véget vessek az egésznek, de a kíváncsiságom és az a gondolat, hogy

ha valakinek, a mamának biztosan tartozom, elfojtotta a következő mozdulatot.

A két rendőr nem szállt be azonnal a kocsiba. A férfi levette a sapkáját, rágyújtott. Még a ködön keresztül is látszott a föl villanás, majd az égő cigaretta fénye, ahogy föl-le mozog. Folyamatosan beszéltek. Ismerős és frusztráló volt az a két hang, pedig csak néhány szót értettem. Mivel oszladozni kezdett a köd, a férfi arcát is fölismertem. Az akadémikus rendőr volt. Egyre biztosabb voltam abban, hogy komoly dologba piszkálhattam bele, ha sikerült azt a két tunya barmot kimozdítani, s hogy a fickónak a kora alapján akár még köze is lehet a bent említett üggyhöz, a csajnak viszont biztos, hogy nincs. Jó, ha kilenc-tíz éves lehetett, mikor a gyilkosságok történtek. Érezhetően nemcsak én, ők is várták, hogy megérkezzen még valaki. De úgy húsz-huszonöt perc elteltével megunták az álldogálást.

A kocsi elhajtott, de nem mozdultam, álltam ott a kerítés mellett, mert valami azt súgta, várnom kell. Hideg volt. Egyik lábamról a másikra támaszkodtam, és fújálni kezdtem a tenyeremet, persze hiába.

Hirtelen mintha újramezdődött volna az egész. Legalábbis attól a ponttól, mikor először megláttam kijönni a kis galambszerű nőt. Ismét föltűnt a kapuban. Aztán arra eszméltem, hogy megint az állvány mellett áll. Gyorsan történt minden. A telefonhoz nem mertem nyúlni, pedig szívesen készíttettem volna egy képet az asszonyról, ahogyan az átható sötétség ölelésében, a magányos pózna izzójának fénye alatt áll.

Még be sem fejezte a porolást, mikor hátul megcsillant valami a sötétben. Pont szemben álltam a széles, lejtős sávval, a tetején néha haloványan az úton elhaladó autók lámpáinak fénye is bevilágított. Egyre gyorsabban ismétlődött a villanás, idővel már folyamatosan fénylett az a mozgó pont, és rájöttem: egy ember ereszkedik lefelé, és a ruhájáról verődik vissza a fény.

Hamar megismertem azt az arcot. Meg sem lepett, hogy a Jenőt pillanatom meg, annyira természetes volt, hogy egyszer csak megérkezik. Sejtésem sem volt, pontosan mit akarthattak ott, de megkönnyebbüléssel töltött el, hogy a két rendőrnek nem volt türelme vagy egyszerűen csak ideje tovább várni, s hogy a távozásuk után bukkan föl az az alak. Viszont az, ami utána következett, egészen másfajta félelmet és kíváncsiságot ébresztett bennem, mint bármi más addig, azon a napon.

Mikor a férfi elért a póznáig, az öregasszony váratlanul megint abba hagyta a porolást. Azt hittem, üdvözli a görnyedt hátú, szinte loholó fickót, vagy talán meg is öleli, de egyáltalán nem ez történt. Megfordult, majd mindenféle előzmény nélkül rávágott a férfi testére, de nemcsak egyszer,

megállás nélkül ütlegelte. A nő reakciójánál csak a Jenőé lepett meg jobban. Még csak arrébb sem lépett. Egymás után érték a testét a határozottabbnál határozottabb ütések, de a férfi csupán a fejét hajtotta le, mint aki pontosan tudja, büntetést érdemel. Teljesen más hangja volt akkor az ütéseknek, mint amikor a szőnyeget csapdosta a nő. Élesebb, maróbb. És megint számolni kezdtem magamban, mint az ismétlődő, ciklikus dolgok közben mindig. Bár azt nem tudhattam, pontosan miről faggatták a rendőrök, a látogatásuk láthatóan kiborította, és alaposan föltüzelt a nőt. Úgy tűnt, mintha a fájdalmat, amit a zsaruktól kapott, a férfinak akarná továbbadni, amilyen gyorsan és intenzíven csak lehetséges. Nem tudom, honnan jött ez a gondolat, de olyan erős volt, és annyira igaznak éreztem, hogy megesküdtem volna rá. Szó szerint fájtn látni és számolni azokat az ütésekkel, mégsem fordítottam el a fejemet, mert meg akartam érteni, miért hagyja szó nélkül az a férfi, hogy verjék. Sokáig tűrt. De nemhogy érthetőbbé, egyre érthetlenebbé vált, miért nem tesz valamit a bántás ellen. Több percig tartott az a kíméletlen verés. Közben újra fölhangzott a kutyaugatás a háttérben, és az még hideglelősebbé tette a látványt. Lassan elveszítettem a fonalat számolás közben, annyira szívszorító volt figyelni, hogy egy élőlényt szántsándékkal ütlegel egy másik.

A nő rendesen kifáradhatott. Nemcsak a szenvedés, kiderült, maga a bántás is megterhelő dolog. Miután leengedte a porolót, jól látszott, hogy zihál. Egyikőjük sem szólt egy szót sem. Úgy tűnt, nem maradt már erejük rá, vagy mintha csak teljesen mindennapos volna az, ami történt. Az ugatás is abbamaradt a háttérben, miután a nő befejezte a verést. Aztán levette a szőnyeget az állványról, összegöngyölte, és elindult vele a ház felé. Intett a férfinak, hogy kövesse, de az csak állt. Az öregasszony még rá is üvöltött, de mindenféle parancs hasztalan maradt.

Miután az asszony eltűnt az ajtó mögött, eszembe jutott anyám. Hogy föl kellene hívnom. Szüksége volna rám. Szükségem volna rá. Megint elővettem a telefont, de térerő már nem volt, a töltöttségből pedig csupán húsz százalék maradt. Hiányzott anyám hangja, a hirtelensége. Ahogy vehemens kérdezősködni kezd. De azt is éreztem: nem lenne erőm most újra elmondani, hol vagyok. Azt pedig végképp, hogy meghalt a mama. Nem lenne türelmem még egy szívfacsaróan küzdelmes híváshoz.

Láttam, hogy a férfi még mindig ott áll a póznához közel, mélyen a sárgás fény alatt, mintha várna valakire. Fölemeltem a karomat. Hiába. Kibálni nem akartam. Azt biztosan észrevette volna más is, nem csak az öregasszony.

Elindultam a pózna felé. Volt köztünk vagy huszonöt-harminc méter, úgyhogy az alak nem vett azonnal észre, csak mikor egy ág vagy néhány levél megörrent a lábam alatt. Azonnal hátrálni kezdett. Akkor azt hittem, megfordul, és elfut az oldal irányába, majd egészen föl, az útig rohan, ahová esélyem sem lett volna követni, de csak pár méternyit távolodott el, láthatóan azért, hogy kilépjen a körből, amit a fény alakított ki. Annyira meglepett az a néhány határozott mozdulat, hogy egy pillanatra megtorpantam, mert mintha kifejezetten a gondolatomra reagált volna. Menet közben már az járt a fejemben, hogy jobb volna nem a pózna alatt állni, hanem valamivel arrébb, a sötétebb részen. Nehogy a nyanya észrevegyen, vagy a zsaruk, ha mégsem mentek el, és figyelnek az egyik romos ház vagy nyitott kerítés mögül.

Odaértem a férfi elé. Eltelt pár másodperc, de nem mozdult körülöttünk semmi. Erőteljesen lélegzett. Úgy látszott, nem a verés, inkább a jelenlétem miatt olyan zaklatott. Nem vágott fájdalmas képet. A tartása sem volt görnyedtebb, mint délután. Az volt a benyomásom, hogy hozzá van szokva a veréshez, de talán csak azért éreztem úgy, mert a szokásosnál is feszültebb és fáradtabb voltam. Fáztam. A táska húzta a vállamat. Kínomban ide-oda lépkedtem a kemény talajon. Bizonytalan voltam, mit mondjak neki, és azt is, hogyan. Álltunk egymással szemben. Hasonló érzés lepett el, mint az állomáson, csak sokkal erőteljesebb volt. Azazhogy van valami rettentően szokatlan és megmagyarázhatatlan a férfiban, ami még csak nem is a koboldszerű külsejéből, az aránytalan és kissé torz testéből árad, hanem annál jóval mélyebbről sugárzik kifelé. Van benne valami ismerős, érthetetlenül közeli. De abban nem voltam biztos, mikor az állomáson történtek átfutottak az agyamon, hogy ha egyáltalán kívárja, hogy elmondjam, miért jöttem ide, meg is érti azt. Be kellett látnom, hogy az értelmi képességeiről és a benne lappangó indulatokról sejtelmem sincs, és bármennyire elnagyolt, rosszindulatú volt is a két zsaru szövege, nyilván nem véletlenül szapulták annyira eltökélten szerencsétlent. Azt sem tudhattam, hogy az úgy-ahogy megismert történetnek végül is ő melyik oldalán áll. Kétségtelen, börtönben ült, gondoltam. Gyilkos, újra és újra ez a szó jutott eszembe ott a pózna közelében állva, aztán pedig az az egyre kínzóbb gondolat foglalkoztatott, hogy nem néztem bele a dossziéba. A rendőrök pedig egy szót sem ejtettek a részletekről. Amit pedig a mélyebb hangú fickó mesélt a mosdóban, tudtam, hogy lehetett szimpla vetítés is. Csak hogy a másikat meggyőzze arról, hogy nincs sok idejük betörni a házba.

Nem értettem, mit keresek ott. Hátranéztem. A szemem már hozzá- szokhatott a sötétnek, mert azonnal elvakított a pózna tetejéről áradó fény. Annyi eszem persze lehetett volna, gondoltam, már újra a mozdulatlan férfi kissé elmosódó alakját figyelve, hogy rákeresek a történetre a két megálló közti út alatt a neten, hátha kiderül még pár árulkodó részlet, de az az igazság, hogy gyakran a sok agyalás meg stresszelés miatt a legkézenfekvőbb dolgok jutnak utoljára eszembe.